

[Ministeren for kommunikation og turisme]

de 5 pct., der er reserveret til personalet, men det er da et frit personale, vi har, så det er måske en del af det frie marked, hvis det skal forstås sådan. Spørgsmålet om benyttelse af posthorn skal jeg ikke yderligere knytte kommentarer til, for det har vi talt om.

Hr. Helge Sander betegnede så det, vi foretager os, som et gennembrud. Ligesom hvad angår ordet privatisering, har jeg da ikke spor imod, at nogle oplever det på den måde, men personligt mener jeg, at det er et udtryk, som der knap nok er dækning for.

Hr. Riishøj var også inde på det magiske tal, altså forskellen på 49 og 51, og det er da rigtigt, at 51 ikke bare er mere end 49, men altså over halvdelen. Netop på grund af den spredning, der skal være, er der dog stadig væk ikke tale om bare en hovedaktionær, men om en majoritetsaktionær, og det har da åbenbart været aftaleparternes mening, at det skulle være sådan. Jeg forstår godt hr. Riishøjs fornemmelser i forbindelse med det; jeg ser nu ikke ideologisk, men pragmatisk på det, og det skal jeg komme tilbage til i slutningen af mit indlæg.

Jeg tror, at jeg hermed også har kommenteret Fremskridtspartiets indlæg. Til hr. Hans Larsen-Ledet, der sagde, at han godt kunne lide, at det i denne hektiske situation, vi har i Tinget i øjeblikket, havde været muligt at lave en aftale mellem de fire regeringspartier og V og K, vil jeg sige, at det kan jeg godt følge ham i. Tænk, hvis det havde været muligt på lidt flere områder, så tror jeg i og for sig, at mange ting ville have været bedre, hvilket ikke betyder, at de ikke er gode nu.

Fru Sonja Albrinks og hr. Arne Nielsens indlæg var som talt ud af mit hjerte, så dem kan jeg helt tilslutte mig.

Jeg skal så sluttelig beskæftige mig lidt med personalets forhold. Jeg forstår da også godt, at personaleorganisationerne har syntes, at dette er gået for hurtigt, og at man måske ikke har haft tilstrækkelig tid til at overveje andre modeller eller andre løsninger, men jeg skal have lov at gøre opmærksom på, at loven af 18. april 1991 allerede har forudset en sådan situation som den foreliggende. Der står i bemærkningerne til § 4 på side 6:

»Såfremt der senere måtte opstå ønske om at reducere den statslige ejerandel yderligere ved frasalg af aktier, kræver noget sådant en lovændring.«

Det har altså været forudset – hvor opmærksom man har været på det, kan jeg ikke vide – men organisationerne har alt materialet og kender teksterne, og derfor kan jeg altså ikke følge dem, når de siger, at det er kommet lidt pludseligt; et advis er der faktisk givet i loven fra 1991, og det håber jeg organisationerne og medarbejderne vil forstå.

GiroBank får her en god chance, og når man af og til har sagt til mig på arbejdspladser, oftest statslige, at det afgørende er, at personalet har det godt, og at der er nogle gode arbejdspladser, plejer jeg at sige, at det er misforstået. Det afgørende er, at virksomheden, hvad det så end er for en, drives godt, for drives den godt, vil der være nogle varige og måske blive flere, men i hvert fald gode arbejdspladser på den, og GiroBank A/S får altså her en ny chance for at blive godt drevet.

Jeg synes, at giroen har været en god ting i vort samfund, men det har faktisk været en endnu bedre ting i en række lande, hvor GiroBank længst har haft de rettigheder, som den danske GiroBank nu får.

Jeg skal oplyse, at i Schweiz er GiroBank 100 pct. i det derværende postvæsens hånd, og det gælder også en række andre lande, selv om der er forskellige mønstre rundt om. Da jeg engang konfronterede en stor schweizisk bankdirektør med dette forhold og sagde, at det egentlig undrede mig lidt, at det liberale bankland Schweiz har en sådan statslig institution, som den post- og altså statsejede GiroBank, kiggede han meget forundret på mig og spurgte, hvad jeg da egentlig forstod ved liberalisme.

Han følte, at det var en fordel for de privatejede schweiziske banker, at der – selvfølgelig på lige vilkår, det er klart – var den konkurrent med sin egen identitet og med sin egen måde, og han betragtede det ikke som nogen skade for det schweiziske bankvæsen, og som bekendt klarer det sig også ganske pænt. Jeg ser altså en chance i det, der foregår her, og viser det sig, at den udnyttes godt, vil det være en fordel for vort pengevæsen, for borgerne/brugerne og dermed også automatisk en fordel for personalet selv.

Jeg skal til sidst oplyse, at jeg netop har overbragt et par små ændringsforslag af udelukkende ren redaktionel art til udvalgets behandling af dette lovforslag. De er aldeles ukontroversielle, men som jeg før var inde på,